

[Hilmar Baunsgaard.]

kan illustrere, hvad jeg mener med det. Der er et forslag, som er fremsat af det radikale venstre, men som jeg tror det er rigtigt at fremhæve der var enighed om mellem socialdemokratiet og det radikale venstre, inden regeringsdannelsen fandt sted. Det er forslaget om støtte til reparation og isolering af bestående boligmasse. Det er et fornuftigt forslag, synes vi, derfor har vi fremsat det. Men over for det kommer regeringen med et andet forslag, som jeg er bange for hører til den type, der ikke er acceptabel ud fra en kortsigtet beskæftigelsesindsats; det er forslaget om at indføre en ny støtte til nye parcelhuse. Jeg tror, at man dér kommer til at forvride, og det er netop det, man på længere sigt skal undgå.

En anden ting, som måske også kan illustrere det: jeg tror, det kan være rigtigt, også det har vi været inde på, med afskrivningsforbedringer for erhvervslivet, og jeg tror i og for sig også, det kan være en rimelig ting med en udvidet egnsudviklingsstøtte; det er to af de ting, der er indeholdt i regeringens planer.

Men der er også indeholdt en statslig lånefond til erhvervslivet, som jeg forstod på statsministerens tale skulle være en støtte til sunde og gode virksomheder. Ja, skal man støtte, så skal det selvfølgelig være de gode og de sunde virksomheder, men det karakteristiske ved vores system er, at de vil jo kunne opnå støtten alligevel, og derfor vil der nok ligge noget andet bagved eller i hvert fald i sine virkninger komme til det.

Men jeg håber med dette at have illustreret, at vi er enige med regeringen i dens beskæftigelsesfremmende ønskemål, om man vil, men at vi vil underkaste de enkelte forslag en selvstændig vurdering; det er det, vi mener med et loyalt samarbejde. Vi siger ikke nej på forhånd, vi er ikke vrangvillige, modvillige over for regeringen, men vores stilling i de enkelte spørgsmål vil afhænge af vores egen saglige vurdering.

Schlüter (KF):

Under den regering, vi havde i 1974, gjorde vi fra det konservative folkepartis side, hvad vi kunne, for at få folketinget til at fungere under de svære vilkår. Det lykkedes ofte: vi så tit, at et stort antal partier fandt sammen om en løsning.

Vi vil også i år under en ny regering gøre, hvad vi kan, for at problemerne ikke får lov at blive liggende, men bliver taget op til holdbar løsning. Vi anerkender, at en mindretalsregering har krav på samarbejdsvilje, ligesom vi jo i det daglige oplever, at arbejdere og funktionærer, virksomhedsledere og -ejere må samarbejde. Hvis det skal gå godt i erhvervsvirksomhederne, må vi kunne det i det politiske liv, og det stiller krav både til politikere og til vælgere. Det stiller krav til politikere om samarbejdsevne, men det stiller også krav til vælgerne om forståelse for, at nogle partier må bøje sig ind mod hinanden. Hvis vælgerne ikke tillader dette, kan vi ingen resultater nå, når befolkningen ønsker 10 partier i folketinget.

Jeg byder ikke den socialdemokratiske mindretalsregering velkommen som den mest naturlige eller den bedst egnede efter det valg, vi havde i januar; den naturligste, den bedst egnede regering ville have været en tværpolitisk regering, som havde et flertal bag sig i folketinget. Men jeg byder gerne regeringen velkommen til arbejdet, og jeg ønsker den held og lykke med opgavernes løsning.

Statsministerens tale i går var jo ikke nogen særlig klar beskrivelse af, hvordan regeringen vil løse opgaverne. På det helt afgørende område: spørgsmålet om inflationsbekæmpelsen, synes jeg nok man har lov at sige i dag, at talen virkede rådvild. Den var snarest et emnekatalog over problemer, der trænger sig på og skal tages op her i folketinget. Jeg opfatter talen — for det vil jeg helst — som en invitation til samvirke. Sådan modtager vi den i dag; så må tiden vise, om dette samvirke kan etableres. Et samvirke forudsætter i alt fald, at regeringen erkender realiteterne her i folketinget, og de går jo ud på, at der er et betydeligt ikke-socialistisk flertal her i salen, på samme måde som vi har det ude i befolkningen, og som vi så det ved valget den 9. januar.

Så skal jeg vende mig til de to kæmpeopgaver, det hele drejer sig om, når det kommer til stykket. Vi ser to opgaver, som er vigtigere end nogen som helst andre, og det er for resten de samme opgaver, den forrige regering og den forrige igen og atter den forrige igen stod over for og ikke havde særlig held til at løse; og det har ikke været nogen